

PISMO

Irena Vrkljan

Prijatelji, prišla bo zima
in jaz brez topline bom ostala,
brez glasu bom, slepo
drevo, ne, jantar
na tvojem vratu, draga,
na tvoji srajci, dragi,
nema ptica,
sami bomo ostali
kot bolniki
v tej srebrikasti belini,
ki z mehкими stopinjami ljubimcev
pada na stvari,
ne kot prah,
ne kot noč,
ki loči nas
kot mlečno steklo,
ki se ga dotaknil je nemir,
nestrpnost ga obrisala,
ki zraslo je nenadoma
kot sneg,
ki bo zatrpal mojo sobo
tu, na krošnji hiš,
a vonji,
ki sem z njimi obložila stene,
obledeli bodo od čakanja,
ne kot papir,
ne kot ponošeno poletje,
ki nas nepomirjene,
ki neogrete
pošilja nas v zahrbtni mrak
iz trpkih macljev,
nas pošilja v to tišino,
ki se v meni dviga.
rase do srea,
vse do pozabe:
pot do vas bo dolga,
da, prijatelji,
prihaja zima.

Prevedel Ciril Zlobec